אורות — מעשי יצירה

אורה של חיים ושל טוב, של כח פועל ושל גבורה כללית, יוצאת לאיש הפרטי ולאומה בכללה מהיפי והטוב, הגבורה והנצחיות, שיש בגניזה ← באופן גנוז ונסתר בכח סודות הטעמים של המצות הנעשות באמונה לשם שמים. כל מי שמרפה עצמו מדברי תורה ואפילו ממצוה קלה אין בו כח לעמוד בעת צרה[1]. וכל מי שעושה את המצות כולן ומחזיק בתורה בלא רפיון, כח החיים שהוא גנוז ביסוד טעמי תורה עושה בו את שלו, אע"פ שאיננו מרגיש בעת העשיה והלמוד כל תוספת כח גשמי או רוחני בקרבו, ובכל עת מצא שכח חיים דרוש להתגלות יצא כח חיים אצור, אשר נגנז על ידי התורה והמצות, ומחמם את הלב ומאיר את הנשמה.

את המחשבות העליונות הגנוזות במצות נוכל להמשיך בקרב לבבנו בלבוש ציורי שכל המתהלכים עם החיים. לא נטעה לדמות בדברים העליונים, המגמות האלהיות, ולחשב שאם הם מתגלים אלינו אנו יכולים כבר לסמן את כל ערכם; אבל יודעים אנו, שיש ללבנו על מה להתרומם ולכח חיינו על מה לבסס את פעולותיו בחפץ חפשי מלא עונג.

מרחוק אנו רואים את כנסת ישראל מעוטרת בכל הדרה, כמו שאנו חולמים עליה ומצפים לראותה, אנו רואים שהיא צועדת בגאונה לרשם יפה את קלסתרה, כדי שתהיה שלמה בכל כחותיה בעבור עצמה וממילא גם כן בעבור כל. בגדלה איננה באה מתוך דרכי חייה אל רעיוניה, דעותיה והלך נפשה, אלא להפך ממעלה למטה, מתוך מחשבותיה והגיון לבבה על עצמה ועל העולם היא באה לאוצר המעשי שלה והיא מוצאת את מנוחתה, את עצמת כבודה וערכה, כשהיא מגשמת את רוחניותה בחייה, בחיי אישיה הפרטיים ובחיי לאומיותה. וזהו רז התשובה המביאה לידי גאולה[2]. לעתיד יוחל הבנין מפנימיותו. מנקודת ציון ילך הלך והתפשט עד חוצות יהודה וגבולות ישראל. "היטיבה ברצונך את ציון תבנה חומות ירושלים"[3]. והעתיד הנהו הולך וצועד, הולך ונגש לנו. נתרומם מעט, נזכך מעט את רגשותינו ושכלנו והננו עומדים סמוך לו, הננו רואים את רעדת קרני אורו המעולפים ← המכוסים, המוסתרים בצעיף[4], אשר מדת דקותו או עביו תלויה היא בחשבוננו הפרטי וכל אחד ואחד יוכל למצא מהרהורי לבו. אשרי מי שמלא את לבו תקות חיים וצפית ישועה, שהוא רואה כבר את אור הישועה, כשהיא שולחת לנו את קויה. בתוך התורה הנגלית עם כל סעיפיה מתפרץ הזרם של המעינות הנסתרים הללו, הנובעים ממעמקי המחשבות העליונות שנצח ישראל חי בהם, "נצח ישראל לא ישקר ולא ינחם, כי לא אדם הוא להנחם"[5]. ובתוך החיים הגלויים הנעשים לעינינו, המוצאים את מקומם בצורה של סוכה דלה[6], מלאה מסכנות חמרית ורוחנית, בארץ ישראל, השבה לתחיה על ידי כחות פעוטים, הנדחפים על ידי רעיונות עמומים, הרהורי לב מלאים מחשכים וקצפי יאוש, ומודלחים בדלח של

כפירה ונטית רשע, בתוך תוכם מסתתרת שכינת אל חי. "מה גדלו מעשיך ד', מאד עמקו מחשבותיך!"[7].